

ЗЕЦОВИ У ОЧАЈАЊУ

Давно је то било, - ко би време знао,
Кад је зецовима живот додијао,
„Јадан је то живот!” - повикаше зеке,
„Све стрепиш и трнеш од невоље неке,
Никад немаш мира, ни дању ни ноћи,
Не знаш кад ће ловац с хртовима доћи!”
Сви пођоше, дакле, због вечите страве,
Да у воду скоче па да се удаве.

Кад је дошла руља, духа тако слаба,
До језера, - ту је било много жаба.
А малене жабице кад спазише зеке,
У највећем страху повикаше: „Креке!”
Поскакаше, јадне, стрмоглавим скоком
Да се спасу у свом језеру дубоком.

Једно зече рече: „Пријатељи моји,
Гле, зар има кога ко се и нас боји!
Е, хвала ти, Боже!
Хајдмо, браћо, натраг, још се живет може!”

Јован Јовановић Змај - чика Јова